

Arrest

nr. 105 292 van 19 juni 2013
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 17 juni 2013 heeft ingediend om voorlopige maatregelen te vorderen, met name om de reeds hangende vordering tot schorsing overeenkomstig artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen zo snel mogelijk te behandelen, van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 januari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ingediend in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 juni 2013 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op 18 juni 2013 om 17 uur.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. VAN DE POEL die loco advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché F. VAN DIJCK, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 20 april 2009 dient verzoekster een aanvraag om verblijfsmachtiging in op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. Op 13 april 2011 verklaart de gemachtigde van de staatssecretaris de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ontvankelijk.

1.3. Op 16 januari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing waarbij de in punt 1.1. bedoelde aanvraag ongegrond wordt verklaard en de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen worden op 28 maart 2013 aan verzoekster ter kennis gebracht en zijn de *in casu* bestreden beslissingen.

1.4. Verzoekster dient tegen de in punt 1.3. vermelde beslissingen op 29 april 2013 een beroep tot nietigverklaring met vordering tot schorsing in, gekend bij de Raad onder rolnummer 126 945.

1.5. Op 28 mei 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met inreisverbod en vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13 *septies*), die aan verzoekster op dezelfde dag ter kennis wordt gebracht.

1.6. Verzoekster stelt op 5 juni 2013 een vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid in tegen de in punt 1.5. vermelde beslissing. Bij arrest met nummer 104 559 van 6 juni 2013 wordt deze vordering door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen.

1.7. Op 18 juni 2013 dient verzoekster een verzoekschrift in tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid, namelijk de behandeling van de reeds ingediende vordering tot schorsing tegen de beslissingen vermeld in punt 1.3.

2. Het van rechtswege schorsend effect van het indienen van de vordering tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid

De ingestelde vordering heeft van rechtswege schorsende werking. Dit vloeit voort uit het gestelde in artikel 39/85, eerste en derde lid van de Vreemdelingenwet, dat luidt als volgt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel en wordt de tenuitvoerlegging ervan imminent, dan kan de vreemdeling die reeds een vordering tot schorsing heeft ingediend en voor zover de Raad zich nog niet over de vordering tot schorsing heeft uitgesproken, bij wege van voorlopige maatregelen in de zin van artikel 39/84 verzoeken dat de Raad zijn schorsingsverzoek zo snel mogelijk behandelt.

(...)

Vanaf de ontvangst van de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen kan niet tot dwanguitvoering van de verwijderings- of terugdrijvingsmaatregel worden overgegaan tot op het ogenblik dat de Raad uitspraak heeft gedaan over de vordering, dan wel indien hij de vordering heeft verworpen. Indien de schorsing niet werd toegestaan, wordt de dwanguitvoering van de maatregel opnieuw mogelijk. ”

3. Over de behandeling bij uiterst dringende noodzakelijkheid van het verzoek tot het verkrijgen van voorlopige maatregelen, namelijk het behandelen van de reeds ingediende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de beslissingen van 16 januari 2013 tot ongegrondverklaring van een aanvraag om machtiging tot verblijf en tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

3.1. De voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 44, eerste lid, 5° van het PR RvV bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Gelet op het zeer uitzonderlijk en zeer ongewoon karakter van de uiterst dringende procedure tot het bevel van voorlopige maatregelen en op de stoornis die zij in het normaal verloop van de rechtspleging voor de Raad teweegbrengt, waarbij onder meer de rechten van verdediging van de verwerende partij

tot een strikt minimum zijn teruggebracht, moet de uiterst dringende noodzakelijkheid duidelijk worden aangetoond, dit wil zeggen dat ze klaarblijkelijk en - op het eerste gezicht onbetwistbaar – moet zijn.

3.2. *In casu* is de verzoekende partij van haar vrijheid beroofd met het oog op haar verwijdering. Ze maakt aldus het voorwerp uit van een verwijderingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is. Het staat dus vast dat de schorsing van de tenuitvoerlegging volgens de gewone schorsingsprocedure te laat zal komen en derhalve niet effectief zal zijn.

Aan de voorwaarde van de uiterst dringende noodzakelijkheid is bijgevolg voldaan. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij.

4. Over de behandeling van de vordering tot schorsing

4.1. De twee voorwaarden

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing kan worden ingewilligd, de twee voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

Ter zake dient verder te worden opgemerkt dat voor wat de beoordeling van deze voorwaarden betreft slechts kan worden ingegaan op de uiteenzetting zoals opgenomen in de initiële vordering tot schorsing. Anders oordelen zou de verzoekende partij immers toelaten om, buiten de beroepstermijn waarbinnen deze vordering moest worden ingediend, haar vordering te wijzigen, hetgeen uiteraard niet is toegelaten.

4.2. Betreffende de eerste voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

4.2.1. De interpretatie van deze voorwaarde

4.2.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Onder “*middel*” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.

Hieruit volgt tevens dat wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het EVRM heeft willen aanvoeren, het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel mag zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

4.2.1.2. Teneinde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting die artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Conka/ België, § 75).

De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113).

Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het *prima facie* karakter ervan. Dit *prima facie* onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

4.2.2. De beoordeling van deze voorwaarde

4.2.2.1. Verzoekster geeft aan de schending te willen aanvoeren van artikel 3 van het EVRM. Deze verdragsbepaling wordt niet vermeld bij de opsomming van haar middelen in het verzoekschrift tot nietigverklaring en schorsing van de tenuitvoerlegging, doch blijkt wel uit het geheel van het verzoekschrift en met name uit de uiteenzetting van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat "*Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*". Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen foltering en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het EHRM heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er ernstige en bewezen motieven bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 75 en de arresten waarnaar wordt verwezen; adde EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 66).

4.2.2.3. De Raad stelt vast dat de medische situatie waarop verzoekster zich thans beroept door haar reeds werd ingeroepen ter ondersteuning van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding op 16 januari 2013 ongegrond verklaard waarbij tevens werd overgegaan tot het nemen van een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Dit zijn de *in casu* bestreden beslissingen. Blijkens het administratief dossier steunt de eerste beslissing op een verslag van de arts-adviseur van 14 januari 2013 waarin deze, na de medische attesten van verzoekster bestudeerd te hebben, tot de volgende analyse en conclusie komt:

"II. Analyse van dit medisch dossier leert mij het volgende:

Deze 22-jarige vrouw werd het slachtoffer van brandwonden in Marokko. Er waren herhaalde opstoten van bronchitis en recidiverende luchtweginfecties waarvoor antibioticum behandelingen nodig waren.

Deze problematiek diende zich reeds aan voor ze naar België kwam, aangezien ze haar brandwonden opliep in Marokko, en we kunnen er dan ook redelijkerwijze vanuit gaan dat zij hiervoor ook reeds in Marokko kon behandeld worden.

Er zijn geen verdere medische complicaties geweest die het vermelden waard zijn.

III. Conclusie

Dit medisch dossier laat niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door

artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte. (EHRM 27 mei 2008, Grote Kamer, nr. 26565/05, N v. United Kingdom; EHRM 2 mei 1997, nr. 30240/96, D. v. United Kingdom.).

Uit het medisch dossier blijkt geen directe bedreiging voor het leven van betrokkene, er is geen enkel vitaal orgaan aangetast en de aangehaalde psychologische toestand van betrokkene vereist geen speciale beschermingsmaatregelen.

Uit de beschikbare medische gegevens blijkt geen aandoening die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene, noch een aandoening die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Derhalve is er vanuit medisch standpunt geen bezwaar tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft.

Ik stel bijgevolg vast dat het in casu niet gaat om een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van Artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 en die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk op grond van genoemd Artikel.”

In tegenstelling tot hetgeen verzoekster aangeeft, steunt de ambtenaar-geneesheer zich in voormeld advies niet enkel op de vaststelling dat de medische situatie van verzoekster geen directe bedreiging vormt voor haar leven. Hij oordeelt eveneens dat op grond van de hem voorgelegde medische gegevens geen aandoening blijkt die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling is in het land van herkomst of het land waar zij verblijft, en dat er aldus vanuit medisch standpunt geen bezwaar is tegen een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar zij verblijft. Verzoekster weerlegt, aan de hand van medische vaststellingen van haar artsen in de verslagen/attesten die zij bijbracht in het kader van haar aanvraag, *prima facie* deze beoordeling van de ambtenaar-geneesheer niet.

Verzoekster voert in het kader van zowel haar verzoekschrift tot schorsing van de tenuitvoerlegging en annulatie als huidige vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen nog recentere medische verslagen bij. Het recentste verslag betreft een verslag van 2 april 2013 waarin de behandelende arts stelt dat verzoekster in staat is te reizen maar wel regelmatig opgenomen dient te worden in het kader van haar ernstige pulmonale aandoening voor intraveneuze medicatie (antibiotica en solumedrol). Verder meldt hij dat een bilobectomie rechts (zijnde een operatie waarbij twee longkwabben worden verwijderd) in de toekomst te overwegen is. Los van voormelde vaststellingen door de door verweerder aangestelde ambtenaar-geneesheer, stelt de Raad vast dat verzoekster geen enkel begin van bewijs voorlegt waaruit blijkt dat zij de bedoelde opvolging en medicatie niet kan verkrijgen in haar herkomstland Marokko. De Raad merkt verder ook op dat de operatie waarnaar in voormeld verslag wordt verwezen, door de behandelende arts wordt geopperd als een mogelijkheid in de toekomst (“[...] zou het wel eens kunnen dat deze jongedame in de toekomst een bilobectomie dient te ondergaan”), doch zonder dat uit dit attest blijkt dat deze operatie thans noodzakelijk is voor verzoeksters gezondheidstoestand. De vraag of dit in de toekomst wel het geval zal zijn, lijkt thans hypothetisch en kan dan ook niet op nuttige wijze worden aangevoerd teneinde het reëel risico in de zin van artikel 3 van het EVRM te staven.

Verzoekster uit nog kritiek op de stelling in het verslag van de ambtenaar-geneesheer dat aangezien ze haar brandwonden opliep in Marokko ervan uit kan worden gegaan dat zij hiervoor ook reeds in Marokko kon behandeld worden. Zij wijst hiervoor op het gegeven dat zij in 2008, toen zij nog minderjarig was, in aanmerking kwam voor een programma van “AWD Stiftung Kinderhilfe” in Duitsland en verwijst naar een beleidsnota van deze stichting waaruit blijkt dat zij enkel die kinderen helpen en overbrengen naar Duitsland waarvan voldoende bewijs bestaat dat zij niet de juiste aangepaste zorg kunnen verwachten in hun land van herkomst. Zelfs indien verzoekster evenwel kan worden gevolgd waar zij stelt dat op grond van het gegeven dat haar medische problematiek reeds voorhanden was in haar herkomstland *in casu* nog niet blijkt dat ervan uit kan worden gegaan dat zij hiervoor ook reeds in Marokko kon behandelend worden, dient te worden vastgesteld dat verzoekster in het kader van voormeld programma werd behandeld in Duitsland in 2008, kort na het ongeval dat de oorzaak is van haar medische problemen. Er blijkt op geen enkele wijze dat de (gespecialiseerde) behandeling waarvoor zij naar Duitsland werd uitgenodigd dezelfde behandeling/opvolging betreft die zij thans behoeft en dat er tussen 2008 en 2013 geen evolutie in haar medische situatie zou hebben plaatsgevonden.

In de mate dat verzoekster nog opmerkt dat zij geen familie heeft om op terug te vallen in Marokko kan

het verder volstaan op te merken dat deze stelling niet strookt met hetgeen zij zelf verklaarde aan haar arts, nu zij blijkens een bijgebracht medisch verslag van 9 maart 2012 aan haar arts verklaarde het emotioneel moeilijk te hebben met haar ziekte en het feit dat haar familie in Marokko verblijft. Er blijkt aldus niet dat zij in haar herkomstland niet kan terugvallen op familie die haar kan opvangen en bijstaan, zowel emotioneel als bij het verkrijgen van medische opvolging of medische zorgen. Waar zij verder stelt dat zij het centrum van haar socio-economische belangen in België heeft, volstaat het op te merken dat zij dit algemene betoog niet concreet aantoont, laat staan dat op grond van dit gegeven kan worden besloten tot een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling ingeval van terugkeer naar het herkomstland.

In zoverre verzoekster verder opteert voor een verder verblijf in België omdat zij de medische zorgen in Marokko niet toereikend vindt, merkt de Raad op dat zij dit gegeven niet met concrete elementen aannemelijk maakt. Zoals reeds vastgesteld, brengt verzoekster geen begin van bewijs aan dat zij de bedoelde intraveneuze medicatie niet kan verkrijgen in haar herkomstland. Verder dient te worden benadrukt dat het feit dat een beschikbare behandeling mogelijkerwijs minder toegankelijk is in het land van terugkeer dan in de staat op wiens grondgebied de vreemdeling zich bevindt, op zichzelf geen doorslaggevend element is in de beoordeling van het EHRM (zie EHRM 15 februari 2000, nr. 46553/99, *SCC v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing); EHRM, 22 juni 2004, nr. 17868/03, *Ndangoya v. Zweden* (ontvankelijkheidsbeslissing, EHRM 25 november 2004, nr. 25629/04, *Amegnigan v. Nederland* (ontvankelijkheidsbeslissing)). Het gegeven dat de behandeling van een aandoening in het land van herkomst mogelijk niet van hetzelfde kwalitatief niveau zal zijn als in België of dat een beroep moet gedaan worden op een andere arts dan de gebruikelijke arts in België, kan op zich evenmin een schending van artikel 3 EVRM met zich meebrengen. In dit verband kan verwezen worden naar het arrest van het EHRM van 27 mei 2008, Grote Kamer in de zaak N. t. Verenigd Koninkrijk, waarin gesteld werd: *"La décision d'expulser un étranger atteint d'une maladie physique ou mentale grave vers un pays où les moyens de traiter cette maladie sont inférieurs à ceux disponibles dans l'Etat contractant est susceptible de soulever une question sous l'angle de l'article 3, mais seulement dans des cas très exceptionnels, lorsque les considérations humanitaires militant contre l'expulsion sont impérieuses"* en *"l'article 3 ne fait pas obligation à l'Etat contractant de pallier lesdites disparités en fournissant des soins de santé gratuits et illimités à tous les étrangers dépourvus du droit de demeurer sur son territoire. Conclure le contraire ferait peser une charge trop lourde sur les Etats contractants."* (§§ 42 en 43 van het arrest; vrije vertaling: *"Vreemdelingen, die het voorwerp uitmaken van een verwijderingsmaatregel kunnen in principe geen verblijf in die lidstaat opeisen om te kunnen blijven genieten van de medische, sociale of andere vormen van bijstand en diensten aangeboden door de lidstaat. Het feit dat verzoekers levensverwachting op significante wijze wordt ingekort is op zich onvoldoende om te besluiten tot een schending van art. 3 EVRM. De beslissing tot verwijdering van een vreemdeling, die lijdt aan een serieuze mentale of psychische ziekte, naar een land waar de faciliteiten voor behandeling van die ziekte minderwaardig zijn in vergelijking met deze van de verwijderende lidstaat, kan slechts in zeer uitzonderlijke omstandigheden een schending van art. 3 EVRM uitmaken, met name wanneer de menswaardige motieven tegen een verwijdering dermate ernstig/dwingend zijn."* en *"art. 3 EVRM impliceert niet dat een lidstaat de plicht heeft om deze ongelijkheden te nivelleren door de verstrekking van gratis en onbeperkte gezondheidszorg aan alle vreemdelingen zonder verblijfsrecht. Er anders over oordelen zou een te zware last op de schouders van de lidstaten leggen."*). Het EHRM oordeelde in het voormeld arrest van 27 mei 2008 tevens dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt in beginsel niet volstaat om een schending van artikel 3 van het EVRM op te leveren. Enkel dus *"in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn"*, kan een schending van artikel 3 van het EVRM aan de orde zijn (EHRM 27 mei 2008, nr. 26.565/05, N./ Verenigd Koninkrijk, bevestigd in de zaak EHRM, 20 december 2011, nr. 10486/10, Y.-E.M. t. België). Verzoekster toont niet *in concreto* aan dat een verandering van arts of kliniek of een mogelijke kortstondige onderbreking van de behandeling tot aankomst in het land van herkomst, een dergelijke dringende humanitaire reden is, noch toont zij *in concreto* aan dat zij zich gelet op de elementen die haar zaak kenmerken, in een uitzonderlijk geval bevindt zoals bedoeld in de aangehaalde rechtspraak van het EHRM.

Een schending van artikel 3 EVRM wordt op het eerste zicht niet aannemelijk gemaakt.

Verzoekster voert aldus geen verdedigbare grief ontleend aan het EVRM aan.

4.2.2.4. In de huidige stand van het geding worden de overige in het verzoekschrift ontwikkelde schendingen niet onderzocht daar, zoals hierna zal blijken, niet voldaan is aan de cumulatieve vereiste van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel.

4.3. Betreffende de tweede voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

4.3.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

De verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding *prima facie* een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

4.3.2. De beoordeling van deze voorwaarde

Verzoekster roept als moeilijk te herstellen ernstig nadeel in dat zij het centrum van haar belangen in België heeft en geen familie heeft in Marokko om op terug te vallen. Verder wijst zij op haar ernstige longproblematiek en stelt zij dat een gedwongen terugkeer naar Marokko zonder voorafgaande adequate belangenafweging door verweerder zal leiden tot een schending van artikel 3 van het EVRM, gelet op het gebrek aan opvolging/behandeling in haar herkomstland.

De Raad merkt op dat dit betoog reeds werd besproken bij het middel ontleend aan artikel 3 van het EVRM. Zo werd *prima facie* reeds vastgesteld dat verzoekster haar stelling dat het centrum van haar belangen in België ligt niet concreet aantoot en dat wel degelijk kan worden aangenomen dat zij familie heeft in Marokko. Deze elementen kunnen om dezelfde redenen niet worden weerhouden als moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Verder werd *prima facie* vastgesteld dat verzoekster geen schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk maakt, zodat zij niet naar de schending van deze verdragsbepaling kan verwijzen ter onderbouwing van haar standpunt dat de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel met zich mee zal brengen.

Bijgevolg volstaat de vaststelling dat met het aangevoerde betoog op generlei wijze het vermeende moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van verzoekster met enig concreet gegeven of overtuigend argument wordt aangetoond.

5. Dienvolgens is niet voldaan aan één van de cumulatieve voorwaarden om tot schorsing over te gaan zoals opgelegd in artikel 39/82, § 2 van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling volstaat om de vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing te verwerpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot het bevelen van voorlopige maatregelen bij uiterst dringende noodzakelijkheid en de vordering tot schorsing worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien juni tweeduizend dertien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. BARBÉ,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. BARBÉ

I. CORNELIS